

Het bericht schokte haar. Op die koude winterse zaterdag werd een driejarig meisje vermist. Het was op het tienuurjournaal die avond. Ze was zomaar verdwenen, als een dief in de namiddag. Haar ouders begrepen het niet, Maaïke zou nooit weglopen. Ze had een prima leven met ouders die haar goed verzorgden en van haar hielden. Waarom zou ze zomaar weglopen? Bovendien was het koud, heel erg koud en het sneeuwde. Zij had haar jasje niet meegenomen en was zo de kou ingelopen, weg van het knusse huis en van haar liefhebbende ouders. Het schemerde al en er was niemand die het meisje had gezien, geen vriendelijke voorbijganger die haar weer thuisbracht. Zij moest in paniek zijn geraakt en de weg kwijt zijn, misschien was ze inmiddels door iemand meegenomen om haar te verwarmen en samen met haar naar haar ouders te zoeken. Misschien was ze nu al op weg naar het politiebureau met die mensen, omdat het meisje nog te klein was om het zich te herinneren. Dan zou het mysterie snel worden opgelost en hoefden de ouders niet langer meer in onzekerheid te verkeren. Al snel zouden zij het meisje weer in hun armen kunnen sluiten, haar huilend vertellen dat zij niet zomaar mocht weglopen, haar ondertussen troostend en koesterend.

Maar zover was het nog niet.

Het nieuwsbericht verhaalde van zoekacties door politie en omwonenden, die extra kleding bij zich hadden om het meisje te beschermen tegen de kou, als ze haar hadden gevonden.

De foto van Maaïke raakte ieders hart. Met twee heldere, blauwe ogen leek ze je vrolijk aan te kijken, in haar kinderlijke onschuld gelovend in de goedheid van de mensen om haar heen, in hun betrokkenheid om haar te behoeden voor gevaar. Blonde krullen omlijstten het fijne gezichtje, het engeltje dat je ook op de ansichtkaarten zag, vrolijk lachend, vol vertrouwen en een tikkeltje ondeugend.

Marit zette de televisie uit terwijl zij nadenkend voor zich uit staaarde. Het meisje was inmiddels al meer dan vijf uur vermist en nog niemand had haar gezien, er was ook geen kleding van haar gevonden, geen sporen, niets. De sneeuw had alle voetsporen uitgewist, alle tekens van leven uitgewist. Marit vreesde het ergste. Hoe kon zo'n meisje zomaar de kou inlopen, zonder jasje, zonder handschoentjes of een wollen muts op haar blonde krullenbol en waarom hadden haar ouders haar verdwijning pas zo laat opgemerkt. Hoe kon het meisje trouwens zomaar naar buiten lopen, een driejarige, de deur was niet op slot geweest en blijkbaar had ze al schoentjes aan gehad. Vreemd dat daar niets over bericht werd. Met alleen maar sokjes aan haar voeten was ze na enkele passen in de koude sneeuw verschrikt het huis weer ingelopen. Had zij haar schoenen dan zelf aangetrokken, waren meisjes van drie jaar al zo zelfstandig of had zij haar schoentjes al aangehad? Er werd niets bericht over het feit dat de ouders plannen hadden erop uit te gaan, dan zouden zij de verdwijning van de kleine Maaïke immers direct hebben opgemerkt.

Marit zuchtte diep. Zij hoopte dat het meisje snel gevonden zou worden, zodat de bange ouders een hoop leed werd bespaard. Het was nog mogelijk dat een toevallige voorbijganger haar had gevonden en met het verkleumde meisje onderweg was naar het politiebureau, het was mogelijk. Maar niet voor lang meer. Hoe langer het meisje vermist werd, hoe onzekerder haar lot. Kon er dan nog sprake zijn van een toevallige voorbijganger of begon de zoektocht serieuzer, grimmiger te worden, terwijl de gedachte aan een misdrijf of ernstig ongeval zich langzaam aan de ouders opdrong.

Een ware nachtmerrie. Hoe was het emotioneel gezien mogelijk dat mensen de kracht hadden hiermee om te gaan, ouders die verantwoordelijk waren voor hun kind, als wanhopige getuigen van een bovennatuurlijke kracht, een onmenselijke kracht. Noodgedwongen om nooit de hoop op te geven hun kind levend terug te vinden, hopen op dat wonder.

Een wonder in een vijandige wereld bestond dat nog?

Marit hoopte het met heel haar hart.